

ДИРЕКТИВА РАДИ 2003/9/ЄС

від 27 січня 2003 року

про встановлення мінімальних стандартів приймання шукачів притулку

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейської Спільноти, зокрема його пункт (1)(b) частини першої статті 63,

Беручи до уваги пропозицію Комісії⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту⁽²⁾,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету⁽³⁾,

Беручи до уваги висновок Комітету регіонів⁽⁴⁾,

Оскільки:

- (1) Спільна політика з притулку, зокрема Спільна Європейська Система Притулку, є складником мети Європейського Союзу поступово створити простір свободи, безпеки та правосуддя, відкритий для тих, хто, в силу обставин, правомірно шукає захисту у Спільноті.
- (2) Європейська Рада на своєму спеціальному засіданні в Тампері 15 та 16 жовтня погодилась працювати в напрямку створення Спільної європейської системи притулку на засаді повного застосування Женевської Конвенції про статус біженців від 28 липня 1951 року, доповненої Нью-Йоркським протоколом від 31 січня 1967 року, зберігаючи таким чином принцип невідворення.
- (3) Тамперські висновки обумовлюють, що Спільна європейська система притулку повинна охоплювати, в короткостроковій перспективі, спільні мінімальні умови приймання шукачів притулку.
- (4) Запровадження мінімальних стандартів приймання шукачів притулку є подальшим кроком до Європейської політики притулку.
- (5) Ця Директива поважає основні права та дотримується принципів, визнаних зокрема Хартією основних прав Європейського Союзу. Зокрема, ця Директива прагне забезпечити цілковиту повагу гідності людини та сприяти застосуванню статей 1 та 18 зазначеної Хартії.

Стосовно режиму осіб, що підпадають під дію цієї Директиви, держави-члени є зобов'язаними за документами міжнародного права, сторонами яких вони є, та які забороняють дискримінацію.

- (7) Належить закласти мінімальні стандарти приймання шукачів притулку, достатньо задовільні щоб забезпечити їм гідний рівень життя, що його можна порівняти з умовами життя в усіх державах-членах.
- (8) Гармонізація умов приймання шукачів притулку допоможе обмежити вторинний рух шукачів притулку під впливом розмаїття умов приймання.
- (9) Приймання груп із особливими потребами належить відповідно організувати, щоб задовольнити їхні потреби.
- (10) Приймання заявників, що перебувають в утриманні, належить відповідно організувати, щоб належним чином задовольнити їхні потреби у цій ситуації.
- (11) Щоб забезпечити дотримання мінімальних процедурних гарантій, що полягають у можливості звертатись до організацій або груп осіб, що надають правову допомогу, належить надавати інформацію про такі організації та групи осіб.
- (12) Можливість зловживання системою приймання належить обмежити через закладення випадків обмеження чи скасування умов приймання шукачів притулку.
- (13) Належить забезпечити ефективність національних систем приймання шукачів притулку та співпрацю між державами-членами у сфері приймання шукачів притулку.
- (14) Належить заохочувати належну координацію між компетентними органами щодо приймання шукачів притулку, та, таким чином, підтримати гармонічні стосунки між місцевими громадами та пунктами тимчасового розташування шукачів притулку.
- (15) За самою природою мінімальних стандартів держави-члени мають повноваження впроваджувати чи зберігати більш сприятливі положення для громадян третіх країн або осіб без громадянства, які просять міжнародного захисту в державі-члені.
- (16) Держави-члени також запрошено застосовувати положення цієї Директиви у процедурах прийняття рішень щодо заяв про надання захисту у формі, інший, ніж та, що впливає для громадян третіх країн та осіб без громадянства з Женевської Конвенції.
- (17) Виконання цієї Директиви належить оцінювати через однакові періоди часу.

¹ ОВ С 213 Е, 31.7.2001, С. 286.

² Висновок, виданий 25 квітня 2002 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику).

³ ОВ С 48, 21.2.2002, С. 63.

⁴ ОВ С 107, 3.5.2002, С. 85

- (18) Через те що держави-члени не можуть досягти мети запропонованих дій, а саме, запровадити мінімальні стандарти приймання шукачів притулку, натомість це краще здійснити на рівні Спільноти з огляду на масштаби чи результати запропонованих дій, Спільнота може ухвалювати заходи згідно з принципами субсидіарності, сформульованими в статті 5 Договору. Згідно з принципом пропорційності, сформульованим у тій самій статті, ця Директива не виходить за межі того, чого потребує досягнення цієї мети.
- (19) Згідно із статтею 3 Протоколу про статус Сполученого Королівства та Ірландії, що його частиною додано до Договору про Європейський Союз та Договору про заснування Європейської Спільноти, Сполучене Королівство повідомило, у листі від 18 серпня 2001 року, про своє бажання взяти участь в ухваленні та застосуванні цієї Директиви.
- (20) Згідно зі статтею 1 зазначеного Протоколу, Ірландія не бере участі в ухваленні цієї Директиви. Отже, без порушення статті 4 вищезазначеного Протоколу, положення цієї директиви не належить застосовувати до Ірландії.
- (21) Згідно із статтями 1 та 2 Протоколу про статус Данії, що його додано до Договору про Європейський Союз та Договору про заснування Європейської Спільноти, Данія не бере участі в ухваленні цієї Директиви і, отже, не зобов'язана нею та застосування цієї Директиви її не охоплює.
- (c) „просій” або „шукач притулку” означає громадянина третьої країни або особу без громадянства, який/яка подав/ла звернення по притулок, щодо якого ще не було прийнято остаточного рішення;
- (d) „члени сім'ї” означає, тією мірою як сім'я вже існувала в державі походження, таких членів сім'ї прохача, що перебувають на території держави-члена, стосовно звернення по притулок:
- (i) чоловік/дружина шукача притулку або його/її партнер у сталих стосунках, з яким він/вона не одружений/на, якщо законодавство чи звичаї зацікавленої держави-члена надає неодруженим парам режим, що є порівнюваним з одруженими парами згідно з її правом щодо іноземців;
- (ii) неповнолітні діти пари, зазначеної в пункті (i) чи прохача, за умови, що вони неодружені та перебувають на утриманні беззастережно, чи народжені в шлюбі або поза шлюбом, чи всиновлені, як визначено у національному праві;
- (e) „біженець” означає особу, що задовольняє вимогам статті 1(A) Женевської Конвенції;
- (f) „статус біженця” означає статус, що його надає держава-член особі, яка є біженцем та визнана такою на території цієї держави-члена;
- (g) „процедури” та „оскарження” означає процедури та оскарження, що їх запроваджено державами-членами в їх національному праві;
- (h) „неповнолітні без супроводу” означає осіб, що не досягли віку 18 років та прибули на територію держав-членів без супроводу дорослого, що несе за них відповідальність або згідно з правом або звичаєм, доки їх не взято під ефективну опіку; це охоплює неповнолітніх, які залишились без супроводу після прибуття на територію держав-членів;
- (i) „умови приймання” означає повний комплект заходів, що їх держава-член надає шукачам притулку згідно з цією Директивою;
- (j) „матеріальні умови приймання” означає умови приймання, що охоплюють житло, їжу, одяг, які надають в натурі чи у вигляді фінансових дотацій чи талонів, а також фінансову допомогу на щоденні витрати;
- (k) „утримання” означає обмеження волі шукача притулку державою-членом в окремому місці, де заявник позбавлений своєї свободи руху;
- (l) „центр розташування” означає будь-яке місце, що його використовують для колективного розташування шукачів притулку.

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ

РОЗДІЛ I

МЕТА, ОЗНАЧЕННЯ ТА СФЕРА ДІЇ

Стаття 1

Мета

Мета цієї Директиви полягає в запровадженні мінімальних стандартів приймання шукачів притулку в державах-членах.

Стаття 2

Означення

Для потреб цієї Директиви:

- (a) „Женевська Конвенція” означає Конвенцію від 28 липня 1951 року про статус біженців зі змінами, внесеними Нью-Йоркським Протоколом від 31 січня 1967 року;
- (b) „звернення по притулок” означає звернення, що подав громадянин третьої країни або особа без громадянства, яке можна вважати запитом про міжнародний захист держави-члена за Женевською Конвенцією. Будь-яке звернення про міжнародний захист належить вважати зверненням по притулок, хіба що громадянин третьої держави або особа без громадянства чітко просить іншого виду захисту, по який можна звертатися окремо;

Стаття 3

Сфера дії

1. Цю Директиву належить застосовувати до всіх громадян третіх країн та осіб без громадянства, які подали звернення по притулок на кордоні або на території держави-члена, доки їм дозволено лишатися на території цієї держави-члена як шукачів притулку, а також до членів сімей, якщо їх охоплено таким зверненням по притулок відповідно до національного права.

2. Цю Директиву не належить застосовувати у випадку звернень по дипломатичний або територіальний притулок, що їх подають до представництв держав-членів.

3. Цю Директиву не належить застосовувати тоді, коли належить застосовувати положення Директиви Ради 2001/55/ЄС від 20 липня 2001 року про мінімальні стандарти надання тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб та про заходи, що сприяють балансові зусиль держав-членів у прийманні таких осіб та подолання наслідків цього ⁽¹⁾.

4. Держави-члени можуть вирішити застосовувати цю Директиву стосовно процедур застосування звернень по захист іншого виду ніж той, що впливає з Женевської конвенції щодо громадян третіх країн або осіб без громадянства, яких не визнано біженцями.

Стаття 4

Більш сприятливі положення

Держави-члени можуть впроваджувати чи зберігати більш сприятливі положення у сфері умов приймання шукачів притулку та інших близьких родичів заявника, які перебувають в тій самій державі-члені, коли вони перебувають на утриманні від нього або з гуманітарних причин тією мірою, якою ці положення відповідають цій Директиві.

РОЗДІЛ II

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО УМОВИ ПРИЙМАННЯ

Стаття 5

Інформація

1. Держави-члени інформують шукачів притулку, в розумний строк, який не перевищує п'ятнадцяти днів після подання звернення по притулок до компетентного органу, щонайменше про будь-яку надану допомогу та про обов'язки, яких вони мають дотримуватися стосовно умов приймання.

Держави-члени забезпечують, що заявникам надано інформацію про організації чи групи осіб, які надають особливий правовий захист та про організації, які мають можливість допомогти їм чи поінформувати їх стосовно наявних можливостей притулку, включаючи медичну допомогу.

2. Держави-члени забезпечують, що інформацію, зазначену в частині першій, надають у письмовому вигляді та, наскільки це можливо, мовою, яку заявник імовірно розуміє. Якщо це доречно, ця інформація може бути надана в усній формі.

⁽¹⁾ ОВ L 212, 7.8.2001, С.12.

Стаття 6

Документація

1. Держави-члени забезпечують, що впродовж трьох днів після подання звернення до компетентного органу, просять надають документ, що його видано на його чи її ім'я, що підтверджує його чи її статус шукача притулку чи засвідчує, що йому чи їй дозволено лишатися на території держави-члена, доки його або її звернення перебуває на розгляді або чекає на нього.

Якщо володареві документа не дозволено рухатися всією територією або частиною території держави-члена, цей документ повинен зазначати цей факт.

2. Держави-члени можуть виключити застосування цієї статті, коли шукач притулку перебуває в утриманні, а також протягом розгляду звернення по притулок, що було подане на кордоні, чи в контексті процедури рішення про право прохача законно в'їхати на територію держави-члена. В окремих випадках, протягом розгляду звернення по притулок, держави-члени можуть видати просять інше свідоцтво, еквівалентне документіві, зазначеному в частині першій.

3. Документ, зазначений в частині першій, не мусить підтверджувати особу шукача притулку.

4. Держави-члени ухвалюють потрібні заходи, щоб надати шукачам притулку документ, зазначений в частині першій, який має бути чинним протягом періоду, на який їм дозволено лишатися на території зацікавленої держави-члена або на кордоні останньої.

5. Держави-члени можуть видати шукачам притулку подорожній документ, якщо виникають істотні гуманітарні причини, які вимагають їх присутності в іншій державі.

Стаття 7

Перебування та свобода руху

1. Шукачі притулку можуть вільно рухатися в межах території держави-члена, що приймає чи в межах району, що його держава-член призначила для них. Призначений район не впливає на невідчужувану сферу приватного життя та повинен надавати істотний обсяг гарантованого доступу до всієї допомоги згідно з цією Директивою.

2. Держави-члени можуть приймати рішення про перебування шукачів притулку через причини суспільних інтересів, правопорядку, або, в разі потреби, для швидкого провадження та ефективного відстеження його або її звернення.

3. Якщо це видається потрібним, наприклад через правові причини чи через причини правопорядку, держави-члени можуть обмежити перебування прохача окремим місцем згідно з своїм національним правом.

4. Держави-члени можуть обумовлювати матеріальні умови приймання фактичним проживанням прохачів у окремому місці, що його належить визначати державам-членам. Таке рішення, що може мати загальний характер, належить приймати індивідуально та запроваджувати в національному законодавстві.

5. Держави-члени обумовлюють можливість надавання прохачами тимчасового дозволу на можливість залишити місце перебування, зазначене в частинах другій та четвертій, та/або призначений район, зазначений в частині першій. Рішення належить приймати індивідуально, об'єктивно і неупереджено, та із наведенням причин, у разі, якщо вони негативні.

Прохач не потребує дозволу відвідувати органи або суд, якщо потрібна його присутність.

6. Держави-члени вимагають від прохачів інформувати компетентні органи про їхню поточну адресу та якнайшвидше повідомляти такі органи про зміну адреси.

Стаття 8

Сім'ї

Держави-члени вживають належних заходів щоб підтримати цілісність сім'ї, що перебуває в межах їхньої території, якщо зацікавлена держава-член забезпечує прохачів житлом. Такі заходи належить виконувати за згодою шукача притулку.

Стаття 9

Медичний огляд

Держави-члени можуть вимагати медичного огляду прохачів з причини охорони здоров'я.

Стаття 10

Шкільне навчання та освіта неповнолітніх

Держави-члени надають неповнолітнім дітям шукачів притулку та шукачам притулку, які є неповнолітніми, доступ до системи освіти на аналогічних умовах, що й громадянам держави-члена, що приймає, допоки до них або їхніх батьків не буде фактично вжито захід з видворення. Таку освіту можна надавати в центрах розташування.

Зацікавлена держава-член може обумовити, що такий доступ має бути обмежено державною системою освіти.

Неповнолітні мають бути молодшими за вік правового повноліття в державі-члені, де було подано звернення по притулок або розглядається це звернення. Держави-члени не повинні відмовляти у середній освіті лише з причини досягнення повноліття.

2. Доступ до системи освіти не належить відкладати більше ніж на три місяці від дати, коли неповнолітній чи батьки неповнолітнього подали звернення по притулок. Цей строк може бути збільшено до одного року, у разі надання особливої освіти, щоб полегшити доступ до системи освіти.

3. Якщо доступ до системи освіти, як сформульовано в частині першій, неможливий через особливе становище неповнолітнього, держава-член може запропонувати інші освітні умови.

Стаття 11

Працевлаштування

1. Держави-член визначає період часу, починаючи від дати подання звернення, протягом якого прохач не матиме доступу до ринку праці.

2. Якщо протягом одного року від дати подання звернення по притулок, перша інстанція не прийняла рішення і це зволікання не пов'язане з прохачем, держави-члени приймають рішення про умови надання прохачу доступу до ринку праці.

3. Доступ до ринку праці не належить відкликати протягом процедури оскарження до того часу, коли буде оголошено негативне рішення щодо оскарження, якщо оскарження негативного рішення, що його прийнято за звичайної процедури, має силу зупинення.

4. Через причини політик щодо ринків праці, держави-члени можуть надавати пріоритет громадянам ЄС та громадянам країн-учасниць Угоди про Європейський економічний простір, а також громадянам третіх країн, що перебувають законно.

Стаття 12

Професійне навчання

Держави-члени можуть дозволити шукачам притулку доступ до професійного навчання, без огляду на те, чи мають вони доступ до ринку праці.

Доступ до професійного навчання, що пов'язане з трудовим договором, залежить від рівня доступу прохача до ринку праці згідно з статтею 11.

Стаття 13

Загальні правила щодо матеріальних умов приймання та охорони здоров'я

1. Держави-члени забезпечують, що матеріальні умови приймання доступні для заявників від моменту подання ними звернення по притулок.

2. Держави-члени надають матеріальні умови приймання щоб забезпечити рівень життя, адекватний стану здоров'я прохачів та здатний забезпечити його існування.

Держави-члени забезпечують, що рівень життя задовольняє особливе становище осіб, що мають особливі потреби, згідно з статтею 17, так само як і в випадках стосовно становища осіб, що перебувають в утриманні.

3. Держави-члени можуть обумовлювати надавання усіх або частини матеріальних умов приймання та медичної допомоги тим, що прохачі не мають достатніх засобів для того, щоб мати рівень життя, адекватний стану їхнього здоров'я та який дозволяє їхнє існування.

4. Держави-члени можуть вимагати від прохачів покрити витрати або докластися до покриття витрат, пов'язаних з матеріальними умовами приймання та медичною допомогою, що обумовлені в цій Директиві, відповідно до частини третьої, якщо заявники мають достатні ресурси, наприклад, якщо вони працювали протягом розумного періоду.

Якщо виявиться, що заявник мав достатні ресурси щоб покрити матеріальні умови приймання та медичну допомогу на час, коли були покриті основні потреби, держави-члени можуть вимагати від прохача відшкодування.

5. Матеріальні умови приймання можуть бути надані в натурі чи у формі фінансових дотацій чи талонів, чи у змішаній формі.

Якщо держави-члени надають матеріальні умови приймання у формі фінансових дотацій чи талонів, їхній розмір належить визначати згідно з принципами, сформульованими в цій статті.

Стаття 14

Форми матеріальних умов приймання

1. Якщо житло надають в натурі, то воно має набирати однієї чи кількох таких форм:

- (a) приміщення, що їх використовують на потреби проживання заявників під час вивчення звернення по притулок, що їх подано на кордоні;
- (b) центри розташування шукачів притулку, що гарантують адекватний рівень життя;
- (c) приватні будинки, квартири, готелі чи інші приміщення, пристосовані для проживання прохачів.

2. Держави-члени забезпечують, що прохачам, яким надане житло, зазначене у пунктах а, б та с частини першої, гарантовано:

- (a) захист життя їхній родині, сім'ї;
- (b) можливість спілкуватися з родичами, юридичними радниками та представниками Верховного комісара ООН у справах біженців та неурядовими організаціями (НУО), визнаними державами-членами.

Держави-члени звертають особливу увагу на запобігання насильства в приміщеннях та центрах розташування шукачів притулку, зазначених у пунктах а та б частини першої.

3. Держави-члени забезпечують, якщо потрібно, щоб неповнолітні діти прохачів чи неповнолітні прохачі були розміщені разом із своїми батьками та з дорослими членами своїх сімей, які відповідають за них за правом або за звичаєм.

4. Держави-члени забезпечують, щоб переміщення заявників з одного житла до іншого мало місце лише коли це потрібно. Держави-члени надають прохачам можливість інформувати своїх юридичних радників про своє переміщення та про нову адресу.

5. Особи, які працюють у центрах розташування шукачів притулку, повинні бути належно навчені та зобов'язані принципом конфіденційності, як визначено національним правом, стосовно будь-якої інформації, отриманої під час виконання своєї роботи.

6. Держави-члени можуть залучати прохачів до керування матеріальними ресурсами та нематеріальними аспектами життя в центрі через консультативний комітет або раду, що представляють мешканців.

7. Юридичні радники чи консультанти шукачів притулку та представники Верховного комісара ООН у справах біженців та неурядових організацій, призначені останнім та визнані зацікавленою державою-членом, мають доступ до розміщення центрів розташування шукачів притулку та інших приміщень порядку щоб допомогти цим шукачам притулку. Обмеження на такий доступ можна накладати лише з підстав, пов'язаних з безпекою центрів, приміщень та шукачів притулку.

8. Держави-члени можуть, як виняток, встановлювати на розумний період, який повинен бути якомога коротшим, інші форми матеріальних умов приймання, ніж ті, що обумовлені в цій статті, якщо:

- потрібне первинне оцінювання особливих потреб прохача;
- матеріальні умови приймання, обумовлені в цій статті, не доступні в певному географічному регіоні;
- можливості надання житла тимчасово вичерпані;
- шукач притулку перебуває на утриманні або його тримають на прикордонному пункті.

Такі інші умови мають у будь-якому разі охоплювати базові потреби.

Стаття 15

Медична допомога

1. Держави-члени забезпечують, що прохачі отримують потрібну медичну допомогу, що охоплює, щонайменше, невідкладну допомогу та належне лікування хвороб.

2. Держави-члени надають потрібну медичну чи іншу допомогу прохачам з особливими потребами.

РОЗДІЛ III

ОБМЕЖЕННЯ АБО СКАСУВАННЯ УМОВ ПРИЙМАННЯ

Стаття 16

Обмеження або скасування умов приймання

1. Держави-члени можуть обмежити чи скасувати умови приймання в таких випадках:

(а) якщо шукач притулку:

- без попередження чи, без дозволу, якщо звертався по нього, залишає місце перебування, визначене компетентним органом, чи
- не дотримується обов'язку чи запиту про надання інформації, чи не відвідує співбесіди в рамках процедури надання притулку протягом розумного періоду часу, закладеного національним правом, чи
- вже подавав звернення в цій державі-члені.

Якщо шукача було знайдено чи він добровільно повідомив компетентний орган, належить прийняти вмотивоване рішення, що ґрунтується на причинах його відсутності, щодо відновлення надавання усіх або частини умов приймання;

(б) якщо заявник приховав фінансові ресурси і таким чином безпідставно користувався матеріальними умовами приймання.

Якщо виявиться, що заявник мав достатні ресурси щоб покрити матеріальні умови приймання та медичну допомогу на час, коли були покриті основні потреби, держави-члени можуть вимагати від прохача відшкодування.

2. Держави-члени можуть відмовити в умовах приймання, коли шукач притулку не зміг довести, що він подав заяву про притулок у найкоротший звичайний розумний строк по прибутті до цієї держави-члена.

3. Держави-члени можуть визначити санкції за серйозні порушення правил центрів розташування, а також за агресивну поведінку.

4. Рішення про обмеження, скасування чи відмову в умовах приймання чи санкції, зазначені в частинах першій, другій та третій, належить приймати індивідуально, об'єктивно, неупереджено та із зазначенням причин. Рішення належить ґрунтувати на особистій ситуації зацікавленої особи, особливо стосовно осіб, охоплених статтею 17,

враховуючи принцип пропорційності. За будь-яких обставин держави-члени забезпечують доступ до невідкладної медичної допомоги.

5. Держави-члени забезпечують, що матеріальні умови приймання не скасовано до прийняття негативного рішення.

ГЛАВА IV

ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО ОСІБ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Стаття 17

Загальний принцип

1. У національному законодавстві, що імплементує положення Розділу II, щодо матеріальних умов приймання та медичної допомоги, держави-члени враховують окреме становище незахищених осіб, таких як неповнолітні, неповнолітні без супроводу, інваліди, літні люди, вагітні жінки, самотні батьки з неповнолітніми дітьми та особи, які зазнали катувань, зґвалтування чи серйозних форм психічного, фізичного чи сексуального насильства.

2. Частина першу належить застосовувати лише до осіб, що мають особливі потреби, після індивідуального оцінювання їхнього становища.

Стаття 18

Неповнолітні

1. Держави-члени під час імплементатії положень цієї Директиви, що мають стосунок до неповнолітніх, насамперед мають дбати про забезпечення інтересів дитини.

2. Держави-члени забезпечують доступ до реабілітаційних послуг неповнолітнім, які зазнали будь-якої форми зневаги, недбалості, експлуатації, катувань чи жорсткого, нелюдського та принизливого поведіння, чи які постраждали від збройного конфлікту. Вони забезпечують, що за потреби надається належна психологічна медична допомога та кваліфіковане консультування.

Стаття 18

Неповнолітні без супроводу

1. Держави-члени якнайшвидше вживають заходів, щоб забезпечити потрібне представництво неповнолітніх без супроводу через правове піклування чи, коли потрібно, їхнє представництво організацією, що відповідає за догляд та добробут неповнолітніх, або через будь-яке інше належне представництво. Компетентні органи влади проводять регулярне оцінювання.

2. Неповнолітніх без супроводу, що подали звернення по притулок, належить, від моменту, коли їх допустили на територію, до моменту, коли вони зобов'язані залишити державу-член, що приймає, та в якій було подано звернення по притулок, або в якій її розглядали, розташовувати:

- (a) з повнолітніми родичами;
- (b) з прийомною сім'єю;
- (c) у центрах розташування зі спеціальними умовами для неповнолітніх;
- (d) в інших місцях, прийнятних для неповнолітніх.

Держави-члени можуть розташовувати неповнолітніх без супроводу, що досягли 16 або більше років, у центрах розташування повнолітніх шукачів притулку.

Наскільки можливо, брати та сестри мають перебувати разом, беручи до уваги найкращі інтереси зацікавлених неповнолітніх та, зокрема, його чи її вік та рівень розвитку. Зміни місця перебування неповнолітніх без супроводу належить обмежити до мінімуму.

3. Держави-члени, захищаючи найкращі інтереси неповнолітніх без супроводу, докладають зусиль щоб якнайскоріше знайти членів його чи її сім'ї. У разі, коли може існувати загроза життю чи цілості неповнолітнього чи близьких родичів його чи її, особливо якщо вони залишаються в країні походження, належить вжити заходів щоб забезпечити, що збирання, обробку та обіг інформації, що має стосунок до цих осіб, здійснено на ґрунті конфіденційності та, щоб не наразити їх на небезпеку.

4. Тим, хто працює з неповнолітніми без супроводу, належить мати або отримати належну освіту щодо їхніх потреб та бути зобов'язаними принципом конфіденційності, як визначено національним правом, стосовно будь-якої інформації, отриманої під час виконання своєї роботи.

Стаття 20

Жертви катування та насильства

Держави-члени забезпечують, що особи, які зазнали катування, зґвалтування чи інших тяжких насильницьких актів, отримують догляд, потрібний щоб усунути шкоду, що їм було заподіяно вищезазначеними актами.

РОЗДІЛ V

ОСКАРЖЕННЯ

Стаття 21

Оскарження

1. Держави-члени забезпечують, що негативне рішення щодо надання допомоги згідно з цією Директивою, чи рішення, прийняте згідно з статтею 7, що особисто впливає на шукачів притулку, може бути оскаржене в межах процедур, закладених в національному праві. Належить надати можливість оскарження чи перегляду в судовому органі принаймні в останній інстанції.

2. Процедури доступу до правової допомоги у таких випадках належить закласти в національному праві.

ГЛАВА VI

ЗАХОДИ ПОЛІПШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ПРИЙМАННЯ

Стаття 22

Співпраця

Держави-член регулярно повідомляють Комісії дані, розмежовані за статтю та віком, про кількість осіб, які підпадають під умови приймання, а також повну інформацію про вид, назву та форму документів, обумовлених у статті 6.

Стаття 23

Система керування, моніторингу та контролю

Держави-члени забезпечують, з належним шануванням їхньої конституційної структури, що запроваджено належне керування, моніторинг та контроль рівня умов приймання.

Стаття 24

Персонал та ресурси

1. Держави-члени вживають належних заходів, щоб забезпечити те, що органи влади чи інші організації, що імплементують цю Директиву, отримали потрібне базове навчання щодо потреб прохачів, як чоловічої так і жіночої статі.

2. Держави-члени розподіляють потрібні ресурси у зв'язку з національними положеннями, що їх введено в дію щоб імплементувати цю Директиву.

РОЗДІЛ VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 25

Доповіді

До 6 серпня 2006 року, Комісія доповідає Європейському Парламентові та Раді про застосування цієї Директиви та пропонує будь-які потрібні зміни.

Держави-члени до 6 лютого 2006 року надсилають Комісії всю інформацію, що є потрібною для складання доповіді, зокрема статистичні дані, обумовлені статтею 22,

Після представлення цієї доповіді, Комісія доповідає Європейському Парламентові та Раді про застосування цієї Директиви принаймні кожні п'ять років.

*Стаття 26***Транспозиція**

1. Держави-члени до 6 лютого 2006 року вводять в дію закони, підзаконні акти та адміністративні положення, потрібні щоб дотриматись цієї Директиви. Вони негайно повідомляють про це Комісію.

Коли держави-члени ухвалюють такі заходи, вони мають містити посилання на цю Директиву або супроводжуватися таким посиланням у разі їхнього офіційного оприлюднення. Держави-члени визначають яким чином здійснюється таке посилання.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про тексти положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, пов'язаній із виконанням цієї Директиви.

*Стаття 27***Набрання чинності**

Ця Директива набирає чинності у день її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

*Стаття 28***Адресати**

Цю Директиву адресовано державам-членам згідно з Договором про заснування Європейського Союзу.

Вчинено у Брюсселі, 17 січня 2003 року.

За Раду

Голова

G. PAPANDREOU
